

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 grudnia 2011 roku powód W. B., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą B. W.B.z siedzibą w O.wniósł o zasądzenie od pozwanej ówczesnej (...)z siedzibą w S.kwoty 420 576,46 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki według norm przepisanych, tytułem odszkodowania za zniszczone mienie oraz utracone korzyści, w związku z wypadkiem na terenie budowy elektrowni wiatrowej w G., w wyniku którego żuraw, będący własnością pozwanej przewrócił się na pojazd należący do powoda. Jednocześnie powód wniósł o przyzpoznanie do sprawy wykonawcy robót (...)z siedzibą w W..

Dochodzone roszczenie powód oparł na podstawie art. 415 k.c., podnosząc, iż to na pozwanej spoczywał obowiązek szczegółowego nadzoru nad bezpieczeństwem eksploatacji żurawia. Zdaniem powoda przyczyną wypadku było rażące niedbalstwo ze strony podmiotu eksploatującego żuraw, który ustawił pojazd poza przygotowaną platformą na miękkim gruncie, co w konsekwencji spowodowało pęknięcie płyty betonowej - drogowej pod lewą tylną podporą żurawia, finalnie doprowadzając do jego przewrócenia na pojazd należący do powoda. W związku z odmową zakładu ubezpieczeń wypłaty odszkodowania z polisy OC pozwanej, powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 420 576,46 złotych. Pozwana należności nie uregulowała.

(pozew, k. 3-8)

Pismem z dnia 14 grudnia 2011 roku powód sprostował wniosek o przyzpoznanie wskazując prawidłową nazwę (...)z siedzibą w W..

(pismo powoda, k. 142)

W odpowiedzi na pozew pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej i wniosła o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi. Merytorycznie wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W dalszej kolejności wniosła o przyzpoznanie: (...)z siedzibą w W., T.W.PL (...)z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...)z siedzibą w W..

W uzasadnieniu pozwana podniosła, iż dostarczyła na teren budowy elektrowni wiatrowej w G. dwa żurawie, nad rozstawieniem których nadzór sprawowała T. W. PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., w ramach zawartego między nimi kontraktu. Pozwana zanegowała rozstawienie podpór poza granicami platformy, jak również zakwestionowała twierdzenie powoda, jakoby cały żuraw znajdował się poza granicami platformy. Jednocześnie powołując się na niedostateczną wytrzymałość płyt betonowo-drogowych, dostarczonych na prośbę operatora żurawia, w celu dodatkowego zabezpieczenie tylnych podpór, odpowiedzialnością za organizację pracy i przestrzeganie zasad bezpieczeństwa obarczyła (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Ponadto pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego przez powoda odszkodowania.

(odpowiedź na pozew, k. 149-159)

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2012 roku, sprostowanym postanowieniem z dnia 23 stycznia 2012 roku, Sąd Okręgowy w Opolu, VI Wydział Gospodarczy przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

(postanowienia, k. 203 i 204)

W replice z dnia 25 stycznia 2012 roku powód nie uznając argumentów strony przeciwnej podtrzymał stanowisko, w którym ostateczną odpowiedzialnością za dopuszczenie do pracy żurawia obarczył pozwaną.

(pismo powoda, k. 205-207)

Pismem z dnia 21 marca 2012 roku, (...)z siedzibą w W., zgłosiła interwencję uboczną po stronie pozwanego, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(interwencja uboczna, k. 288-291)

Pismem z dnia 6 kwietnia 2012 roku interwenient uboczny po stronie pozwanej – (...)z siedzibą w W.wniosła o przypoznanie (...)z siedzibą w W., z którym pozwana zawarła umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu.

(pismo interwenienta ubocznego, k. 470-471)

Na rozprawie w dniu 24 maja 2012 roku pełnomocnik powoda cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka F. B.(protokół, k. 490), jednocześnie pełnomocnik pozwanej cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków K. P.i (...)(protokół, k. 490).

Pismem z dnia 6 czerwca 2012 roku pełnomocnik powoda powołując się na omyłkę rachunkową ograniczył powództwo o kwotę 20,54 złotych, jednocześnie na podstawie art. 193 § 1 w zw. z art. 479⁴ § 2 k.p.c. rozszerzył powództwo o 15 000 złotych za każdy kolejny miesiąc liczony od grudnia 2011 roku do dnia wydania wyroku. Ponadto cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków – kierownika budowy i inspektora nadzoru.

(pismo powoda, k. 507-508)

Zarządzeniem z dnia 14 czerwca 2012 roku powództwo w zakresie rozszerzonego żądania zostało, z uwagi na treść przepisu art. 479⁴ § 2 k.p.c., wyłączone do rozpoznania w odrębnym postępowaniu.

(zarządzenie k. 513)

Pismem z dnia 20 lipca 2012 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. odmówiła wzięcia udziału w sprawie.

(pismo (...) S.A., k. 530)

W dniu 31 sierpnia 2012 roku dokonany został wpis o połączeniu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością poprzez przeniesienie całego majątku spółki (...) na tę ostatnią. Aktualnie spółka działa pod nazwą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

(odpis z K. S. Polska, k. 621-629)

Na rozprawie w dniu 18 czerwca 2013 roku pełnomocnik powoda cofnął wniosek o przesłuchanie stron.

(protokół, k. 643)

Pismem z dnia 12 sierpnia 2013 roku interwenient uboczny po stronie pozwanej cofnął wniosek o wezwanie biegłego na termin rozprawy. Pismem z dnia 22 sierpnia 2013 roku wniosek o wezwanie biegłego na termin rozprawy cofnęła również pozwana.

(pismo interwenienta ubocznego, k. 691, pismo pozwanej, k. 694)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. B. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą B. W. B. z siedzibą w O. pod numerem (...), w ramach której zajmuje się m in. wynajmem pozostałych środków transportu lądowego (zaświadczenie o wpisie do ewidencji powoda, k. 9).

Powód jest właścicielem ciągnika siodłowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2009, numer VIN (...) (dowód rejestracyjny, k. 139-140) oraz naczepy transportowej marki B. o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2004, numer VIN (...) (dowód rejestracyjny, k. 130-131).

Na wyposażeniu dodatkowym ciągnika siodłowego M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajduje się orurowanie o wartości 6 280 złotych netto (faktura VAT, k. 37 i 38).

W dniu 31 marca 2008 roku powód (wyzierzawiający) zawarł z (...) Spółką komandytową z siedzibą w O. (dzierżawca) umowę dzierżawy Nr (...), przedmiotem której była m.in. ww. naczepa transportowa marki B.. Umowa została zawarta od dnia 1 kwietnia 2008 roku do odwołania. Dzierżawca zobowiązał się do zapłaty wydzierżawiającemu kwoty 9 000 złotych miesięcznie, tytułem czynszu. W dniu 22 maja 2009 roku strony te zawarły umowę dzierżawy Nr (...) na czas od 1 czerwca 2009 roku do odwołania przedmiotem której był ww. ciągnik siodłowy marki M. (...) za wynagrodzeniem 15 000 złotych miesięcznie (umowa dzierżawy Nr (...) wraz z załącznikami, k. 25-29, umowa dzierżawy Nr (...), k. 23-24).

W związku z budową farmy wiatrowej w G., (...) Spółka komandytowa z siedzibą w O. dostarczyła w dniu 5 sierpnia 2011 roku wydzierżawionymi od powoda - ciągnikiem siodłowym z naczepą na pole wiatrowe nr 10 element wieży wiatrowej o długości około 27 metrów. Kierowcą pojazdu był M. K..

Prace przy budowie fermy prowadziła (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., której podwykonawcą była m.in. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

(okoliczności niesporne)

Na polu tym rozstawione już były dwa żurawie, przy pomocy których miał nastąpić rozładunek – żuraw (...) 100-5 i żuraw (...) 100. Obydwa żurawie zostały dostarczone przez pozwaną (odpowiedź na pozew, k. 152). Operatorem żurawia (...) 100-5 był J. Z., pracownik pozwanej, który pracował w zastępstwie innego operatora (zeznanie świadka J. Z., k. 488), zaś operatorem drugiego żurawia – K. L. (zeznania świadka K. L., k. 541).

Platforma nie miała słupków wyznaczających jej obszar, jednakże określenie jej granic nie nastroczało trudności bowiem jej teren był wysypany tłuczniem (zeznanie świadka M. K., k. 483, zeznanie świadka R. S., k. 485).

J. Z. przed rozstawieniem żurawia oglądał teren z osobą, która wyznaczała miejsce ustawienia - pracownikiem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Żuraw (...) 100-5 został rozstawiony tak, że przednie podpory znajdowały się na gruncie utwardzonym tłuczniem, a dwie tylne podpory znajdowały się na gruncie rodzimym. J. Z. zdecydował o podłożeniu pod tylne podpory płyt betonowych, uznając za zbędne dodatkowe podkładanie podkładów teflonowych (zeznanie świadka J. Z., k. 488-489).

Pod podporami żurawia, którego operatorem był K. L. znajdowały się podkłady drewniane (zeznania świadka K. L., k. 543).

Kierowca ciągnika siodłowego wjechał pomiędzy rozstawione żurawie celem rozładunku. W momencie podnoszenia elementu wieży wiatrowej znajdująca się pod tylną lewą podporą żurawia (...) 100-5 płyta betonowa pękła, doprowadzając do utraty stabilności rzeczonożego żurawia i upadku na samochód, z którego następował rozładunek, a nadto na samochód dostarczający przeciwcieżary dla żurawi. Przyczyną pęknięcia płyty betonowej był nacisk ciężaru na płytę, którą umieszczono pod podporą żurawia na miękkim gruncie (formularz RCA-12, k. 120-121).

W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległa całkowicie kabina ciągnika siodłowego oraz częściowo naczepa. Transportem uszkodzonego pojazdu z G. do siedziby powoda zajęła się (...) Spółka komandytowa. Za wykonaną usługę transportową przewoźnik obciążył powoda kwotą 2 200 złotych netto za transport ciągnika siodłowego i kwotą 2 200 złotych netto za transport naczepy (faktury VAT, k. 30 i 33).

Konsekwencją uszkodzenia przedmiotów dzierżawy było zawarcie w dniu 6 sierpnia 2011 roku przez strony umowy dzierżawy Nr (...) z dnia 22 maja 2009 roku, Aneksu Nr (...), którym wstrzymano naliczanie czynszu dzierżawnego za

ciągnik siodłowy marki M. (...) od dnia 6 sierpnia 2011 roku do odwołania (Aneks Nr (...), k. 21). Z kolei w zakresie dzierżawionej naczepy marki B. strony zgodnie wyłączyły ją z dniem 1 listopada 2011 roku z umowy dzierżawy Nr (...) z dnia 31 marca 2008 roku (Aneks Nr (...), k. 22).

Naczepa marki B. została naprawiona w czasie około jednego miesiąca, który to okres jest technologicznie uzasadnionym czasem naprawy powstałych uszkodzeń (opinia biegłego, k. 588). Koszt naprawy wyniósł 52 987,00 złotych netto (opinia rzeczoznawcy, k. 39-45).

Koszt naprawy ciągnika siodłowego marki M. (...) bez wyposażenia dodatkowego to 259 761,48 złotych netto (opinia biegłego, k. 585-588). Ciągnik nie został naprawiony. Uzasadniony technologiczny czas naprawy przedmiotowego ciągnika to maksymalnie 26 dni roboczych (opinia biegłego, k. 656).

Pismem z dnia 3 listopada 2011 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 433 030,67 złotych tytułem odszkodowania za zniszczone mienie oraz utracone korzyści, wyznaczając jej ostateczny termin na zapłatę należności na dzień 15 listopada 2011 roku (pismo wraz z dowodem nadania, k. 18-20).

Pismem z dnia 23 listopada 2011 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania, którego wysokość finalnie określił na kwotę 420 576,46 złotych, zakreślając jej ostateczny termin na zapłatę na dzień 29 listopada 2011 roku pod rygorem skierowania sprawy do Sądu (pismo wraz z dowodem nadania, k. 16-17).

W odpowiedzi z dnia 9 grudnia 2011 roku pozwana uchyliła się od odpowiedzialności za powstałą w majątku powoda szkodę (pismo pozwanej, k. 182-184).

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. L., w części, w której zeznał, że „wszystkie podpory dźwigu Z. były na platformie” (zeznanie świadka K. L., k. 541), mając na uwadze jego oświadczenie złożone niedługo po zdarzeniu, w którym oświadczył, że „nikt nie poinformował operatora, że podpory dźwigu znajdują się na terenie nieutwardzonym – poza platformą” (oświadczenie z dnia 8 sierpnia 2011 roku, k. 178). To, że tylne podpory żurawia (...) 100-5, a na pewno lewa tylna podpora znajdowała się poza terenem utwardzonym potwierdza nie tylko sam operator żurawia zeznając, że „nie umieściłem płyt betonowych pod przednimi podporami, bo tam nie było już gruntu rodzimego” (zeznanie świadka J. Z., k. 489), ale również kierowca ciągnika siodłowego, na który przewrócił się żuraw podnosząc, że „kabina mojego auta stała na krawędzi gruntu utwardzonego, a lewa tylna podpora dźwigu stała przed kabiną, a więc, według mnie, na gruncie nieutwardzonym” (zeznanie świadka M. K., k. 483). Nie jest również możliwe, aby operator nie miał szans zauważenia, że podpora dźwigu stoi na terenie miękkim, poza platformą (oświadczenie z dnia 8 sierpnia 2011 roku, k. 178) skoro jak sam oświadczył oglądał teren z osobą, która wyznaczała miejsce ustawienia (zeznanie świadka J. Z., k. 488).

Sąd nie dał wiary również zeznaniom świadka J. Z. w części, w której zeznał, że miejsce usytuowania żurawia musiało być takie, w jakim go ustawił, bo w innym wypadku nie miałyby parametrów do wykonania operacji (zeznanie świadka J. Z., k. 487). Powyższe pozostaje w sprzeczności z oświadczeniem drugiego operatora dźwigu, który podniósł, że przesunięcie zarówno dźwigu, jak i samochodu z elementem wieży wiatrowej o parę metrów nadal umożliwiłoby pracę dźwigu w jego parametrach (oświadczenie z dnia 8 sierpnia 2011 roku, k. 178).

Zgłoszony przez pozwaną w odpowiedzi na pozew wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wytrzymałości materiałów, Sąd oddalił, uznając za zbędne ustalanie co było przyczyną pęknięcia płyty. Przyczyną przewrócenia się żurawia w trakcie wykonywanego rozładunku było pęknięcie płyty pod jego tylną podporą. Operator żurawia (pracownik pozwanego) podjął błędną decyzję przy wyborze miejsca ustawienia żurawia i zastosowanego pod podporę rodzaju podkładu. Inne kwestie, w tym ewentualna wadliwość użytej płyty, pozostają poza zakresem zainteresowania Sądu. Dodatkowy wywód w tym zakresie zostanie przeprowadzony w części obejmującej rozważania prawne.

Sąd oddalił również wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków wskazanych jako (...) i (...) wobec braku danych dostatecznie ich identyfikujących (postanowienie, k. 491).

Weryfikacji kosztorysów przedstawionych przez powoda Sąd nie mógł dokonać samodzielnie, albowiem wymagała ona wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., a to z uwagi na jeden z przejawów specyfiki dowodu z opinii biegłego sądowego, jakim jest niezastępowalność tego środka dowodowego (por. teza z uzasadnienia wyroku SN z dnia 26 października 2006r., (...), Lex nr 209297). Przedłożona przez biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa środków transportowych opinia nie budziła zastrzeżeń pod względem merytorycznym jak i formalnym, wnioski opinii były czytelne i spójne, a żadna ze stron nie wniosła nie tylko umotywowanych, ale w ogóle jakichkolwiek zastrzeżeń do wydanej w sprawie opinii ani o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego.

Dodatkowo należy wskazać na racje, jakie przemawiały za dopuszczeniem z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność określenia jaki jest technologicznie uzasadniony czas potrzebny do naprawy ciągnika i naczepy. Okoliczność ta miała niewątpliwie wpływ na ocenę słuszności dochodzenia przez powoda odszkodowania z tytułu utraconych korzyści. Skoro więc dla miarodajnej oceny zasadności wytoczonego powództwa niezbędne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, dopuszczenie tego dowodu z urzędu było uzasadnione (por. teza z uzasadnienia wyroku SN z dnia 24 listopada 1999r., I CKN 223/98, Lex nr 39411). Przedłożone przez biegłego sądowego wnioski opinii, biegły szczegółowo i klarownie umotywowwał. Jednocześnie żadna ze stron nie kwestionowała opinii (powód explicite oświadczył, iż nie wnosi zastrzeżeń do wydanej opinii, k. 676) oraz nie wносиła o dopuszczenie ustnych wyjaśnień przez biegłego co do wydanej przez niego pisemnej opinii (wcześniejsze wnioski w tym zakresie zarówno pozwana jak i interwenient uboczny cofnęli, k. 691 i 694). W takiej sytuacji Sąd nie miał obowiązku wzywania na rozprawę biegłego celem złożenia ustnych wyjaśnień (vide teza z uzasadnienia wyroku SN z 5 września 2001 r., II UKN 547/00, OSNP 2003, z. 11, poz. 277).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie daje podstawę do przyjęcia odpowiedzialności pozwanej za poniesioną przez powoda szkodę w związku z uszkodzeniem ciągnika siodłowego z naczepą w dniu 5 sierpnia 2011 roku na budowie farmy wiatrowej w G.. Odpowiedzialność pozwanego opiera się na zasadzie winy.

Dla przypisania odpowiedzialności na zasadzie art. 415 k.c. konieczne jest wykazanie, że zachowanie sprawcy jest bezprawne, zawinione, wyrządziło szkodę, a ponadto że między bezprawnym i zawinionym zachowaniem sprawcy szkody, a szkodą zachodzi adekwatny związek przyczynowy. W ocenie Sądu zachowanie pozwanego spełniło powyższe warunki stanowiące warunki konieczne dla przypisania mu odpowiedzialności za powstałą po stronie powoda szkodę.

Okolicznością sporną była przede wszystkim kwestia przyczyn wypadku z dnia 5 sierpnia 2011 roku.

Zdaniem Sądu całość zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że pierwotnym źródłem wystąpienia zdarzenia z dnia 5 sierpnia 2011 roku było dopuszczenie do pracy żurawia (...) 100-5 na terenie do tego nieprzystosowanym z użyciem nieodpowiednio dobranych środków zabezpieczających żuraw przed ewentualnym przewróceniem. Bezpośrednio do przewrócenia się żurawia, a konsekwencji uszkodzenia ciągnika siodłowego i naczepy, będących własnością powoda, doprowadziło pęknięcie płyty betonowej użytej jako podkładu pod lewą tylną podporą żurawia.

Sąd uznał, że zastosowany przez operatora podkład betonowy nie zabezpieczył należycie dźwigu podczas jego pracy. Jak wynika z instrukcji obsługi żurawia (...) 100-5 zastosowanie określonego rodzaju podkładu pod wysuniętymi cylindrami wsporników uzależnione jest od warunków gruntowych (instrukcja obsługi, k. 275). Skoro za obsługę żurawia, jego stan techniczny i stosowanie się do instrukcji obsługi i eksploatacji żurawia odpowiada operator (na co słusznie zwrócił uwagę świadek J. Z., k. 489), to na nim spoczywa tym samym obowiązek właściwego doboru środków zapobiegających przechyleniu czy przewróceniu żurawia. Operator zdecydował o zastosowaniu podkładów pod tylne podpory z płyt betonowych w sytuacji, gdy nigdy wcześniej tego rodzaju podkładów na tej czy innych platformach nie używał. Co istotne żuraw (...) 100-5 nie był tym dźwigiem, na którym zwyczajowo pracował J. Z., skoro jak sam zeznał „przyjechał na zastępstwo” (zeznanie świadka J. Z., k. 488). Skoro operator nie miał wcześniej do czynienia ani z podkładami betonowymi, ani z tego typu dźwigiem powinien i mógł przewidzieć, że

zastosowany podkład może okazać się niewystarczający. Zaniechał zastosowania dodatkowo podkładu teflonowego uznając, że płyta betonowa powinna wystarczyć (k. 499). Mając świadomość, iż tylne podpory znajdują się na terenie nieutwardzonym, operator nie zachował należytej staranności przygotowując dźwig do pracy, jak również nie wykazał się zapobiegliwością. Podkreślić należy, iż mając wątpliwości co do nośności terenu, na którym ustawiono dźwig, mógł odmówić wykonania pracy do czasu właściwego przygotowania miejsca pracy dźwigu (k. 170). Operator z takiego uprawnienia nie skorzystał. Takie zachowanie w ocenie Sądu przemawia za tym, że operatorowi, a tym samym pozwanej można postawić zarzut niedochowania należytej staranności w wykonaniu czynności, którymi zajmuje się w sposób zawodowy. Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, którą określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności (art. 355 § 2 k.c.), nie oznacza staranności wyjątkowej, lecz dostosowanej do działającej osoby, przedmiotu, jakiego działanie dotyczy, oraz okoliczności, w jakich działanie to następuje (S. J. „Odpowiedzialność wykonawcy robót budowlanych – naprawienie szkody, odpowiedzialność za szkody na terenie budowy, odpowiedzialność wobec osób trzecich”, komentarz praktyczny ABC nr (...), Lex). Dopuszczenie żurawia do pracy na częściowo miękkim podłożu mogło nieść obawę, że żuraw, przy zastosowanym zabezpieczeniu na takim gruncie nie ustanie.

W ocenie Sądu zachowanie pracownika pozwanej stanowiło istotną przyczynę zdarzenia, na skutek którego uszkodzeniu uległ ciągnik siodłowy z naczepą powoda. Przyczyny te doprowadziły do wypadku i szkody powoda. Jednocześnie pomiędzy zachowaniem pracownika pozwanej a szkodą powoda zaistniał adekwatny związek przyczynowy. Przewrócenie się żurawia skutkujące uszkodzeniem ciągnika siodłowego i naczepy należących do powoda stanowiło normalne następstwo użycia żurawia na nieprzystosowanym do tego terenie, bez użycia zabezpieczeń adekwatnych do warunków gruntowych, na których miał pracować. Przyczyny te doprowadziły do wypadku i szkody powoda, co pozwala na przyjęcie odpowiedzialności sprawcy szkody na podstawie art. 415 k.c.

Granice odpowiedzialności z punktu widzenia związku przyczynowego reguluje art. 361 § 1 k.c. Najistotniejszy podział szkody wynika z brzmienia art. 361 § 2 k.c. Z przepisu tego wynika, że szkoda polega albo na stracie, którą poniósł poszkodowany (*damnum emergens*), albo pozbawieniu poszkodowanego korzyści, które mógłby uzyskać, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Przy czym w przypadku utraconych korzyści szkodę określa to, co nie weszło do majątku poszkodowanego na skutek zdarzenia wyrządzającego tę szkodę, a inaczej mówiąc to, co weszłoby do majątku poszkodowanego, gdyby zdarzenie wyrządzające szkodę nie nastąpiło (por. wyrok SN z dnia 18 stycznia 2002 roku, I CKN 132/01, Lex nr 53144).

Wysokość szkody powód wykazał jedynie częściowo.

Powód udowodnił za pomocą faktur VAT i opinii biegłego wysokość poniesionych strat w postaci kosztów stosownych napraw (259 761,46 złotych netto – ciągnik siodłowy oraz 52 987 złotych netto – naczepa), zaś w oparciu o umowę dzierżawy i opinię biegłego, wysokość utraconych korzyści w postaci utraconego zysku z dzierżawy ciągnika siodłowego i naczepy. Niewątpliwie utrata zysku z dzierżawy ciągnika siodłowego i naczepy pozostawała w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 5 sierpnia 2011 roku. Jednakże czynsz dzierżawny mógł obejmować tylko okres konieczny i niezbędny do przeprowadzenia naprawy uszkodzonych pojazdów, jeżeli pojazdy te nadawały się do naprawy w postaci wmontowania do nich nowych części zamiennych (podobnie wyrok SN z dnia 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03. Lex nr 145121). Nie można zatem rozciągnąć takich kosztów na cały faktyczny okres naprawy pojazdów, ewentualnie okres, w którym pojazd mógł być naprawiony, ale z przyczyn zależnych od powoda do naprawy nie doszło. Jak ustalono naczepę naprawiono w czasie około jednego miesiąca, przewidywany okres naprawy ciągnika siodłowego to maksymalnie 26 dni (k. 656). Skoro zarówno naprawa naczepy, jak i realna możliwość naprawy ciągnika siodłowego mieściła się w okresie maksymalnie jednego miesiąca, Sąd uznał, że kompensata zysków wynikających z umów dzierżawy powinna objąć jedynie przewidywany okres naprawy, co w przypadku umowy dzierżawy ciągnika siodłowego stanowiło kwotę 12 580 złotych (26 dni), a w przypadku dzierżawy naczepy kwotę 9 000 złotych (1 miesiąc).

Ponadto zasądzone odszkodowanie obejmowało także koszty transportu uszkodzonych pojazdów do siedziby powoda (2 x 2 200 złotych netto) (faktury VAT, k. 30 i 33) oraz koszty orurowania (6 280 złotych netto) (faktury VAT, k. 37 i 38).

Sąd nie uwzględnił ani kosztów rozładunku w kwocie 2 x 1 000 złotych netto ani wartości urządzenia CB stacjonarnego, CB przenośnego oraz urządzenia (...) na łączną kwotę 3 000 złotych netto wobec ich nie udokumentowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał za zasadne przyznanie powodowi odszkodowania za poniesioną w dniu 5 sierpnia 2011 roku szkodę w łącznej wysokości 345 008,48 złotych netto, na którą złożyły się: kwota 259 761,48 złotych tytułem naprawy ciągnika siodłowego, kwota 52 987 złotych tytułem naprawy naczepy, kwota 6 280 złotych tytułem wyposażenia dodatkowego (orurowanie), kwota 4 400 złotych tytułem transportu, kwota 12 580 złotych tytułem czynszu dzierżawnego ciągnika siodłowego oraz kwota 9 000 złotych tytułem czynszu dzierżawnego naczepy.

Wobec cofnięcia powództwa co do kwoty 20,54 złotych, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., Sąd postępowanie w tym zakresie umorzył (pkt 2 wyroku), w pozostałej części powództwo oddalił (pkt 3 wyroku).

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., uznając, iż obowiązek zapłaty odszkodowania powstał po wezwaniu dłużnika do zapłaty (art. 455 k.c.). Uwzględniając zakreślony pozwanej w wezwaniu z dnia 23 listopada 2011 roku termin do zapłaty odszkodowania (29 listopada 2011 roku) oraz czas na doręczenie przesyłki poleconej w normalnym toku czynności, uznać należało, że pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od dnia 30 listopada 2011 roku i od tej daty zasądzone odsetki ustawowe. W pozostałym zakresie żądanie co do odsetek (za okres od 24 do 29 listopada 2011 roku), oddalono

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego wyliczenia. Powód uległ tylko w zakresie 18% swego żądania, zaś pozwana w 82%. Koszty poniesione przez powoda to 29 458,22 złotych (opłata od pozwu – 21 029 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 7 200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych, wynagrodzenie biegłego – 1 212,22 złotych). Jednocześnie mając na uwadze niezbędny nakład pracy pełnomocnika powoda oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, Sąd odmówił przyznania mu kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Dokonanych przez pełnomocnika czynności procesowych nie można uznać za inne, jak typowe – zwykle działania pełnomocnika reprezentującego stronę przed sądem. Długość procesu czy ilość zgromadzonego materiału nie jest automatyczną przesłanką do uznania zwiększonego nakładu pracy pełnomocnika. Koszty poniesione przez pozwaną to 7 217,00 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 7 200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Po dokonaniu stosownego rozliczenia koszty należne powodowi to 22 856,68 złotych.

Jednocześnie na podstawie art. 84 ust. 2 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) Sąd nakazał zwrócić na rzecz powoda pozostałą niewykorzystaną część zaliczki na biegłego uiszczoną w dniu 8 października 2012 roku.

(...)

(...)